

Josef „Pepson“ Snětivý

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Josef „Pepson“ Snětivý

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Josef „Pepson“ Snětivý

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Motto:

Muž je spokojen, má-li pocit, že dosáhl svého.

Žena je spokojena, dosáhne-li svého.

© Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Photograph of author: © Andrej Lukáč, 2011

Cover & Layout: © Alena Laňková, 2011

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-39-8

LÁSKA ONLINE

(Renatě S.)

Vážený pane Malíku,

Máme tu pro vás tu vratku, tak prosím odsouhlaste stavy, ať to už můžeme konečně uzavřít.

Tenhle mail by nepotěšil ani workoholika, natož mě, kterého práce odvádí od jiných, vyšších úkolů. Nějaká Matoušková od Ludana mi může...

„Je něco nového ohledně Ludana?“ ptá se můj šéf, úzkostlivec Libavý, jako by mi četl myšlenky nebo snad dokonce maily.

„Zatím ne,“ zadívám se do jeho tváře, vroubené prošedivěným strništěm.

„Aha,“ dívá se na mě podezřavě, protože ví, že kecám. Ale na to, aby s tím něco udělal, je stejně jako všichni šéfové příliš líný. Spokojí se tedy s malou bílou lží a dodává:

„Tak jim napiš, aby s tím už něco udělali. Mráz se na to zase ptal.“

Mráz... Někdy mám pocit, že jméno znamená vše. Tak třeba já, Jiří Malík: ten nejmenší, nejméně významný ze všech. Anebo Mráz: věčně zamračený vousáč, který si v roce devadesát založil nakladatelství. Vůbec nechápu, proč zrovna on... (Na internetu to sice píšou, ale korporátními plky nehodlám marnit svůj drahocenný čas!)

Sedíme s Libavým v maličké kanceláři, jejíž už tak stísněný prostor ze všech stran zmenšují nespočetné vrstvy papírů, přilípnuté na nástěnkách, jež pokrývají všechny zdi. Výhled do dvora taky nestojí za moc: šedivý čtverec s bránou na severním konci, kterou přijíždějí dodávky distribučních společností, aby spolklly anebo naopak vyzvrátily svůj knižní náklad. A už brzy má přijít vratka od toho ztraceného Ludana...

Abyste rozuměli: *Ludan-knižní distribuce* je firma jistého Ludvíka Antonina z města, které se ne zcela pravdivě jmenuje Český Těšín. Taky šel po revoluci do knih, i když u něj je to ještě podivnější než u Mráze. Ludana, jak mu všichni říkají, byste si totiž dokázali představit spíš jako majitele sítě zastaváren či sexshopů. Založil firmu na trvalých sociálních hodnotách, jako jsou například manažerské benefity či zisk na akcii, patnáct let předstíral, že ho knížky baví, jenže teď se rozhodl skončit a věnovat se jiným, zábavnějším aktivitám. A aby je měl z čeho financovat, skončily za jeho špinavými nehty dlouhé peníze od nešťastných nakladatelů, kteří mu své knihy dali do dis-

tribuce. To naše, honosící se tajemným názvem *KM Books* (Mráz je křestním jménem Karel), patří mezi ně. A já, zcela ve znamení své životní smůly, jsem byl pověřen, abych tu nepěknou záležitost s Ludanem sprovodil co nejdřív ze světa: odsouhlasil stavy vrácených knih, dodal podklady pro fakturaci chybějících kusů, spočítal, kolik si Ludan nechá v rámci ujednání mezi ním a Mrázem, kdy rovnice „váš nesouhlas se sníženou platbou = můj bankrot = vaše smůla“ zněla z Ludanových úst jako nepřekročitelná mantra...

Co nejdřív... Ono to neuteče. Rozklíčovat ten strašlivý slezský chaos, který Ludan a jeho lidé bezpochyby záměrně rozpoutali, totiž není jen tak. Složka vratek, dodacích listů a všemožných změn se za poslední měsíce řádně nafoukla a otevírat ji se mi nechce ani zanic. Radši si půjdu udělat kafe...

Už jsem jednou nohou na chodbě, když zazvoní telefon na mém stole. Když ho to baví, nebudu mu v tom bránit, ale Libavý řve: „Telefon!“, jako bych snad neslyšel.

Nechávám otevřené dveře a rozmrzele sahám po telefonu: „Malík, KM Books,“ představím se nevrle.

„Dobrý den, pane Malíku, tady je Martina Matoušková, Ludan-knihy.“ A její hlas tak rozverně dívčí jako by projasnil ráno, které se na cestě k vytouženému obědu nekonale vleče.

„Dobrý den,“ říkám o poznání vlídněji. Ten hlas je opravdu krásný...

„Dostal jste můj mail, pane Malíku?“

„Jo, dostal, ale *já* jsem se k němu ještě nedostal.“

„A mohl byste se na to dnes mrknout? Zítra totiž jede řidič do Prahy, tak by vám to vzal. A potřebovala bych to mít odsouhlasené.“

„Jenže já bych u té přejímky potřeboval být a zítra to nepůjde, protože mám celý den nějaké natáčení,“ vyletí ze mě. Výmluva je moje druhá máma, jenže tohle bylo ještě nějak jinak. Mohl jsem jí přece říct svůj obvyklý důvod, že jsem mimo firmu kvůli práci, doktorovi atakdál...

„Vy točíte, jo?“ ptá se dívka na druhém konci. Její hlas je plný zájmu a respektu s lehounkou stopou holčičího posmívání.

„No jo, zase nějaká reklama,“ opáčím nonšalantně, ale tamtamy srdce jsou stále divočejší. „Pro Francouze,“ vzpomněl jsem si na camembert v lednici. „Takže to zítra bohužel nepůjde. A dnes už se k tomu nedostanu.“

„To je škoda,“ zacvrliká, ale pak se naneštěstí vrátí k práci: „Můžete se na to tedy podívat, jakmile to půjde? Potřebovala bych vás mít odškrtlé, jste jedni z posledních a pan Antonin by to rád celé uzavřel.“

„Jasně, jestli se z natáčení vrátím do práce, udělám to zítra navečer. Ale nevím, říkali, že se to možná protáhne až do noci.“

„Tak vám přeju, aby vám to zítra všechno klaplo. A napište mi ohledně těch stavů.“

„To si pište, že napíšu. Mějte se fajn a budu se těšit. Nashle.“

„Já taky, nashledanou.“

Položím sluchátko a svět už není šedivý. Právě jsem zažil něco, co vyčarovalo maličkou oázu na poušti mého života. A navíc jsem v kanceláři sám, věčný transgresor Libavý někam odešel! Snad neslyšel mé namlouvání a vymlouvání, které nejenže splnilo svůj prvotní účel, ale dokonce vzbudilo zájem krásné Slezanky.

Protože ona *je* krásná, takový hlas nemůže lhát!

Otevřu její e-mail, zadám „Odpovědět“, ale místo dohledávání stavů našich ležáků, které už stejně nebude chtít ani Maivald v Levných knihách, píšu:

Milá paní (nebo podle hezkého a mladičkého hlasu spíš slečno) Matoušková,

Udělám to hned, jak budu mít chvílku. Ale chtěl jsem Vám napsat, že jsem už dlouho neslyšel tak příjemný hlas! Mám díky Vám hezčí den a za to jsem Vám chtěl poděkovat...

Slunně zdravím,

Jiří Malík

Utíkám pro kafe, abych snad nepropásl její odpověď. Recepční Jitka, která mě nikdy neviděla běžet, překvapeně zvedne oči.

Jsem zpět v kanceláři. Napiš, prosím...

Teď něco přišlo! Ale ne, zase nějaká pracovní záležitost... Asi si myslíte, že jsem se zbláznil, ale jak jste se chovali vy,

když jste dostali první dopis od své nové holky? I když po pravdě řečeno sám nechápu, co to do mě vjelo.

Čas plyne a Libavý je zpátky v kanceláři. Ptá se mě na nějakou změnu u Euromedie a na to, co bude v předškolním čísle katalogu Rodinné knihkupectví, který vydává PEMIC a kde se chlubíme našimi veledíly. Jako by na tom teď záleželo! Odpovídám jednoslabičně a Libavý odbočí:

„Hele, Jiří, víš, proč jsi u nás jedinej, kterýmu Mráz za posledních deset let nezved plat ani o korunu?“

„Jo.“

„Tak to jsem rád, že aspoň tohle víš,“ povzdechne si Libavý a začne si shánět informace sám. Je sice méně líný než já, ale vyhodit mě a najmout si nového asistenta distribuce by stálo přece jen příliš mnoho času a energie. A bůhví, kdo by sem nakonec přišel! Vždyť já taky občas něco udělám a navíc, jak před pár lety pravil Libavý, když smutně přemýšlel nad naší dvoučlennou kanceláří:

„Přece jen je na tobě, Jirko, něco dobrýho: do ničeho nekecáš a nesereš mě.“

Mail! Odesílatel: marmat@seznam.cz. Že by? Jo!!!

Děkuju 😊

To se moc nerozepsala! Přemýšlím, jak reagovat. Ale nemím nechat stopu vychladnout, jak říkají policejní vyšetřovatelé, a tak píšu: